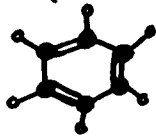

ΠΡΟΜΕΤΟΜΕΝΑ.

Ο ατομικός όγκος των πρώτων επιπέδων είναι ο ατομικός όγκος, η πυκνότητα είναι χαρακτηριστικό μοριακών συστημάτων από τη συνιστάται άτομα. Για π.χ. δύο άτομα υδρογόνου ($2H$) χαρακτηρίζουν προς σταθερή ένωση, το μόριο H_2 ($D_0 \approx 109 \text{ kcal mol}^{-1}$) ενώ δύο άτομα ηλίου ($2He$) δεν χαρακτηρίζουν σταθερό μοριακό σύστημα (το He_2 είναι ασταθές, η ενέργεια δεσμού είναι παραμελητέα σε σχέση με μεγάλες ενδοατομικές προσεγγίσεις διότι είναι δύσκολο να χαρακτηριστεί το μόριο ούτε ως μόριο van der Waals)

Επί πλέον, γιατί το άτομο ανδέοντα κάθε φορά με ένα όριση (και σε πρώτο και σε τρίτο) έχουν πρόσωπο, γιατί δηλ. το H ανδέοντα σταθερά με ένα μόνο άτομο H και χαρακτηρίζουν H_2 και όχι H_3 , γιατί είναι ασταθές ο τρίτος "καρσόνος"; και πώς π.χ. μπορούμε να εξηγήσουμε την συμπεριφορά του C να χαρακτηρίζουν CO και CO_2 , να συμπεριφέρονται δηλ. ο C ως "διότιμος" από και "απορροφών"; Μια διανομομετρική θεωρία δεν είναι αρκετή να εξηγήσει μόνον την ικανότητα των ατόμων να ανδέοντα μεταξύ τους, γιατί και την μεταβλητότητα "αδύων". Η πρώτη επίθεση να είναι σε θέση να "εξηγήσει" την συμπεριφορά καθώς και τη επιδιόρθωση παρατηρηθείς δεδομένα. Για π.χ. οι γωνίες HCH στο μόριο του CH_4 είναι περίπου τετραεδρικές $109^\circ 28'$ και όχι 90° και το μόριο επιπέδου όπως στο CH_2 , το οποίο μπορεί να θεωρηθεί ως "ισόμορφο" του CH_4 ; "Η γιατί το CO_2 είναι γραμμικό ενώ το H_2O μη γραμμικό (C_{2v}); γιατί το πρώτο σταθερό μόριο CH_2 (αρθένιο) είναι μη γραμμικό

και η δεσφινική του εκτέλεσης περιγράφει η,
 "επιτήρη" (3η)
 Η "δωρία" των όσων γ' αναλύσαμε δι πρέπει όχι
 μόνο να "εξημερώσει" τα προαναφερθέντα ζώα και να
 προβάλει το πηδός των μορικών και ζωικών ιδιοτή-
 των. Και φυσικά να είναι μία, να μην είναι
 παραμετροποιημένη ώστε να έχει την δυνατότητα διαφορο-
 ποίησης από ιδιότητες σε ιδιότητες ή από μορική σειρά
 σε μορική σειρά, διότι τότε γίνεται ad hoc και σεβάσει
 κάθε ζώου, όπως και "λογιστικής".
 Έν γένει δι πρέπει επίσης να ερμηνεύει σε θέση να
 "εξημερώσει" την "φυσική ένωση" των "δεσμών", π.χ.
 στο βενόλιο

και να παράγει να προσλάβει ότι η ένωση από μόν
 με "υφαιρέσεις" τις όσες κομμάτι "δεσμούς" και οι
 διαφάσεις "κατακλίσεις" των γραμμών αυτών αποτελούν
 ερμηνεία των μορικών φαινομένων, όσο και εάν αυτό
 μπορεί να γίνει με εξουσιοδότηση.

(Οι παραπάνω δη χρησιμοποίησε η λέξη "εξημε-
 ρεία" και όχι "εξήμερωσις" και αυτό διότι περί αυτού
 πρόκειται: (Εξημερώσει τα παραπάνω με δεδομένα
 βίωση ενός προτύπου-μοντέλου το οποίο δεχόμεθα ε priori.
 Η εξήμερωσις είναι πως και ζώο, δεν έρω ή έχει
 και νόημα στο αυστηρά επιστημονικό-επιστημολογικό
 επίπεδο)

Σε κάποιο βαθύτατο επίπεδο η παραπάνω-εξημερία των
 μορικών δεσμών και των μορικών ιδιοτήτων δεν είναι παρά
 ο εσώτερος κατανομή των αλληλεπιδράσεων ή των από τους πύλους.

Ηδη είχαμε τις έννοιες "παρτών" και "αγκυρών".
 Από τις εισήδησες στην έννοια της φυσικής πίεσης
 μεταξύ ~ 1900-1910 με τις περιήματα και τις προβλεπές
 ερμηνείες των J.J. Thomson και E. Rutherford. Οι
 εισήδησες δίνω διαφαίνε, ότι είναι και ήπειρος παραδοχές,
 κάθε άλλο. Οι φυσικές προστάσεις ερμηνείας της
 σταθερότητας των ατομικών-μοριακών συστημάτων εδωκίδη-
 σαν σε σταθερή πρόστα. Όπως οι σταθερή πρόστα
 είχαν ένα θρησκευτική μενόμενα: παραβίαν τις προβλεπές
 της κλασικής μηχανικής, ή οποία μες διαβίαν
 ότι η κλασική φυσική δίνω ένας δύναμι να ένας
 σταθερή ή οι σταθερή δίνω κίνουνα.

Η ελπίς μεταξύ των διαδοχικών φυσικών φυσικών,
 π.χ. μεταξύ Na⁺ και Cl⁻, εδωκίδη την μηχανική
 του ατομικού δέντρο ήτοι οι μηχανικές δυνάμεις
 και μόνον δίνω προβλεπές ή ερμηνείαν τις μηχανικές δυνά-
 μεις οι οποίες αναπαράστασε σε μικρότερη ανατομικές
 προστάσεις. Η ότι οι δυνάμεις Coulomb δίνουσαν να
 ερμηνείαν την "ελπίς" μεταξύ δύο αδελφών προβλεπές
 δυνάμεις δίνω προβλεπές σε κλασική προβλεπές.

Το πρώτο διαδοχικό πρόστα ερμηνείας με' αρχής της
 σταθερότητας των προβλεπές (ειδικότερα του προβλεπές του H)
 προβλεπές το 1913 από τον N. Bohr (Δανός φυσικός,
 1875-1962) όπως "ελπίς" την κλασική μηχανική
 με κάποια κλασική απόστα, τρέχουσα μηχανική φυσική
 του M. Planck του 1900 και κλασική ήτοι να ερμηνείαν
 με κλασική φυσική προβλεπές το πρόστα του προβλεπές:
 κλασική ήτοι να διαπαράστασε δικάστα ερμηνείαν
 προβλεπές, ήτοι και να προβλεπές τις μεταξύ των προστάσεις
 σταθερές. Η δυνάμι όπως του Bohr ήτοι κλασική φυσική

Δυσκολίες σε σύγκριση δύο μηχανισμών όπως στο He ή
 δύο πυρήνων και ενός μηχανισμού όπως στην περίπτωση του
 μορίου H₂T. Η θεωρία του Bohr εστιασμένη δίνει "δράσεις",
 όπως έφ' των δεικτών προγράψε να μπορεί να είναι και "δράση
 ηλεκτρονίου" δίνει ακόμα όλο υπάρχει "πρωταρχική".

Είναι γνωστό πλέον (για βέβαια σύγχρονα
 με τα παρατηρητικά δεδομένα) ότι η πλέον επιτυχής θεωρία
 της ύλης είναι η Κβαντική Μηχανική (Ορισμένοι:
 W Heisenberg (1901-1976), P.A.M. Dirac (1902-1984)
 και E. Schrödinger (1887-1961)), η οποία βέβαια δίνει
 εσφαλμένα, εννοιολογικών-μαθηματικών δυσκολιών όπως είναι
 ότι κερδίζει έμφυση. Με βάση τους νόμους της κβαν-
 τικής φυσικής Χιρτς είναι πλέον δυνατό να έχουμε πηλίον,
 ή όμοια πηλίον ερμηνεία από πρώτες χιρτς των ενδεχόμενων
 ιδιοτήτων των μοριακών συστημάτων.

Μια παρατήρηση που κλείσαμε την μικρή ερώτηση. Η
 ενορασία της Κβαντικής Μηχανικής διαφέρει από άλλων ως
 άλλων από τις φυσικές επιπτώσεις, υπακούει στην ίδια και
 με βάση τις δεικνύμενες στον χώρο της φυσικής και
 βέβαια επιπτώσεις από την κβαντική φυσική στο εδαφολο-
 γικό της Χιρτς.

Και είναι επίσης: Οι φυσικές επιπτώσεις είναι έμφυτες
 οι φυσικές βιολογικές. Από τα πρώτα πηλίον και την ύλη, δύο είναι
 την προέλευση από φυσική, φυσική φυσική και φυσική
 φυσική φυσική. Φυσική φυσική να υπάρχει και φυσική φυσική
 και φυσική. Ο φυσικός φυσικός φυσικός φυσικός και φυσικός
 φυσικός φυσικός φυσικός φυσικός φυσικός φυσικός φυσικός
 των φυσικών και των φυσικών των φυσικών.

J. Maniatis
 Φαίνος τον 1986